

FÁZUNK!

Nem, minekünk hiába ígéretnek szép fehér havat szürke hófelhők, hiába csöndesítették le háborus ije-delmeinket, a kirakatok este hasztalan ragyogtatnak csudákat a szemeink elé és a naptár hiába cirógatja szivünket karácsony ígéretével. Minket, akiket ebbe a sötét, szomoru városba összerelt és tüzes vason szaladgáltat a végzet, minket nem lágyít meg semmi illatos romantika. Mi mindezekről egy kis darab fekete kő felé fordítjuk megbüvölt szemünket, egy picike da-rab fekete kőért ordít kicserepesedett szánk. Nem aranyfüstöt, hanem szép piros széntüzet akarunk, mert hideg van, tél van és még hidegebb lehet.

Fázunk, fázunk egyéb nyomorúsá-gaink tetejében, mi, összerugdalt, megszabdalt árvái száz eleven, élő apáknak, akik minden adóelédesge-tés, pánaelbecézés után meghalnak nekünk, nincsenek számunkra. Sze-net, szenet, szenet kérünk, könyör-günk, követelünk az összes égi és földi és városi jézuskáktól. Ne ajándékba adják, ne jóviselet jutalmául, bár ugy is kiérdemeltük milliószorosan, de ezenfölül pénzért, a keserves pénzünkért, csak adjanak.

Ma-holnap tudniillik azért sem ka-punk. Elakad a porosz bányákban, mert kell a háborunak. Elakad a Máv.-nál, mert kell a mozdonyoknak. El-akad a boltban, — s ez a gyilkos, az ökölrázító, — elakad az orrunk előtt, mert kell az uzsorának. Elakasztja a kiskereskedő és nagykereskedő kap-zsian reszkető öt körme, amely a nyomorúságunkból, szeme-szajunkból akar ezreket összekaparni.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

382.22

Hely

Idő

"1912"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Fázunk!

Forrás: A Nap

Bp.

1912 XII/14

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

Az adótarifa tudna csak lépést tar-tani a sebesen fölszökő szén-árakkal, úgy rohannak fölfelé. És a szép fe-kete szén, akár a krumpli, csöndesen csirázni kezd a szenesboltban. Csirá-zik belőle egy furcsa, új uzsora, ami-ről ma reggel hallottunk. Kezdenek a szénkereskedők föltételeket diktálni a vevőknek: kapsz szenet, ha garan-tálsz, hogy ugyanakkor ennyi meg ennyi fát is vásárolsz tőlem. Ha ék-szerboltos mondaná egy arisztokrata dámának: adok gyémántot, ha tíz arany-ezüstékszert is parancsol mel-léje, nem bánnók. Ahol van, onnan vegyenek. De ahol nincs, miért kop-pasztanak, miért nyirnak, miért nyuz-nak? Ahol muszáj, nem mulatságból, hanem hidegből, megfagyásból: miért kapcáskodnak?

Mi ez? Hát a gonosztévőkre nincs statárium? Akik a szivünkben for-gatják a kést, minden becsület és tisz-

tesség és tekintet hadijogát megcsu-folják, azokra nincs kivételes tör-vény? Mert hiszen nálunk minden törvényt és minden becsületes rendel-keztést kivételesen hoznak meg, holott mindennaposnak kellene lennie, mint a levegőnek. Hát most elég kivételes az állapot: a fölfordulásnál tartunk.

Akadályozzák meg ezt és üsse le a város az uzsorát száz százalékról tízre, szabályozza meg a fojtogatóin-kat, legyenek becsületes szénárak és becsületes szeneszsákok és kötelező mérlegek. Legyen valami, mert aztán az lesz a kivétel, hogy itt az emberek élve maradnak.